

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda, a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **V. s. r. o., IČO X**
sídlem N. v. 218, X O.
zastoupena společností E. s. P. s. r. o., IČO X
sídlem V. D. 542/4, X P.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2020, č. j. 4378/20/5100-41453-711845

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) vydal dne 11. 11. 2019 pět dodatečných platebních výměrů, jimiž žalobkyni doměřil DPH za zdaňovací období září a listopad 2014 a duben, červen a září 2015. Následně ve dnech 28. a 29. 11. 2019 vydal správce daně pět zajišťovacích příkazů, jimiž žalobkyni uložil podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“), aby do tří pracovních dnů od jejich účinnosti zajistila úhradu doměřené daně složením jistoty v souhrnné výši 2 784 086 Kč. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a zajišťovací příkazy potvrdil.

2. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného i samotných zajišťovacích příkazů. S ohledem na skutečnost, že se žalobní argumentace v rozsáhlé žalobě opakovala a postupně rozvíjela, shrnuje soud sám žalobní body stručně takto:
- a) správce daně v zajišťovacích příkazech *dostatečně a přezkoumatelně nezdůvodnil, v čem spočívá pravděpodobnost budoucího stanovení daně* v rozporu s požadavky metodického pokynu Generálního finančního ředitelství ze dne 1. 11. 2017, č. j. 87133/17/7700-30133-711377 (dále jen „Metodický pokyn“) a judikatury;
 - b) *nebyla splněna podmínka odůvodnění obavy o dobytost daně*, odůvodnění rozhodnutí je v tomto směru vágní, pracuje s domněnkami a smyšlenými konstrukty a neobsahuje přezkoumatelnou úvahu o nemožnosti jiného efektivnějšího a přiměřenějšího zajištění daně. Správce daně v rozporu s judikaturou a Metodickým pokynem rezignoval na zjištění majetkové situace žalobkyně, neprovedl analýzu dostupných účetních evidencí a záznamů a úvahu o generování zisků. Jeho zdůvodnění majetkové nedostatečnosti žalobkyně je účelové. Přestože správce daně připustil, že je hodnota jejího vlastního kapitálu velká, účelově konstatoval, že mu není známa struktura jejího majetku ani místo, kde se nachází, ačkoli si mohl tyto informace bez obtíží obstarat. Zjištěný skutkový stav a závěry žalovaného neobstojí, neboť:
 - správce daně nevzal v úvahu hodnotu naskladněných zásob a ani je v zajišťovacích příkazech nezmínil, na jejich existenci jej upozornila až podáním ze dne 10. 12. 2019 sama žalobkyně, která se snažila vlastní aktivitou vyhnout své ekonomické likvidaci. Pokud nebyla správci daně dle jeho tvrzení zřejmá struktura a umístění oběžných aktiv vyčíslených ve zkrácené rozvaze žalobkyně částkou 4 967 tis. Kč, mohl si vyžádat rozvahu úplnou. Nadto žalobkyně v průběhu daňové kontroly aktivně nabízela správci daně provedení místního šetření ve své provozovně ve Šternberku, kde se její zásoby nacházejí, avšak správce daně jen odkázal na dva případy, kdy žalobkyni v provozovně nezastihl, přestože ve vyjádření k výsledku kontrolního šetření vysvětlila, že se v dané provozovně její zaměstnanci nevyskytují nepřetržitě. Neobstojí ani spekulace o absenci hodnotného majetku v předmětné provozovně odkazem na fotografie, neboť ty se netýkaly skladových zásob;
 - správní orgány učinily nesprávné závěry z analýzy bankovních účtů. Velká část příjmů žalobkyně přichází od zahraničních odběratelů na její účet v eurech a žalobkyně pak tyto prostředky převádí na účet v českých korunách, z něhož platí své závazky. R. S. byl v dané době zaměstnancem žalobkyně (což si mohl správce daně ověřit u OSSZ) s dispozičním oprávněním k bankovním účtům (viz pracovní smlouva) a jím prováděné výběry v hotovosti sloužily na úhradu mezd a jiných běžných výdajů, což je běžná obchodní praxe, stejně jako nepřevádění peněz mezi bankovními účty v různých měnách z důvodu nevýhodnosti kurzů. Úvaha o nedostatečné kumulaci prostředků je scestná, neboť účelem podnikání není kumulace prostředků na bankovních účtech, nýbrž dosahování zisku, k čemuž je nutné finanční prostředky „točit“. Žalobkyně by se ale zřetelně orgánům finanční správy nezavděčila ani tehdy, pokud by na svých účtech prostředky měla, neboť pak by zase mohly poukazovat na snadnou převoditelnost (likvidnost) peněz a tím riziko nedobytnosti daně, čímž argumentovaly u zásob. Správce daně rovněž zamlčel, že docházelo k vkladům nemalých částek na předmětné bankovní účty. Není také jasné, jak souvisí s „prohloubením obav“ žalovaného zřízení kontokorentu, který je běžným podnikatelským úvěrovým nástrojem sloužícím k překlenutí nepříznivé finanční

situace podnikatele, pročez není důvod žalobkyni „trestat“ zajišťovacím příkazem. Postižení účtu žalobkyně s povoleným kontokorentem bylo nadto zcela nelogické, neboť nevedlo k zabezpečení úhrady daně (vymoženo jen 682,65 Kč) a současně zamezilo žalobkyni pomocí peněz z kontokorentu hradit své závazky a následně tím generovat zisk a splácet daňový nedoplatek;

- žalobkyně nikdy netvrdila, že prováděla inventarizaci dle zákona o účetnictví, tudíž je jí to nedůvodně vytýkáno, naopak v podání ze dne 10. 12. 2019 uvedla, že v reakci na zajišťovací příkazy provedla narychlo (přes víkend) soupis skladového majetku a jeho ocenění tržními cenami, což mohl správce ověřit navrhovaným místním šetřením za součinnosti žalobkyně;
 - žalovaný vyjádřil nemístné obavy o snadný převod zásob žalobkyně na jinou osobu a jejich pozbytí v době vymahatelnosti daně (odst. 24 a 25 napadeného rozhodnutí). Jedná se totiž o tuny movitých věcí a k obchodování s nimi je potřebné povolení dle § 6 zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, s nímž mnoho subjektů nedisponuje;
 - žalovaný učinil nesprávný závěr o utlumování podnikatelské činnosti žalobkyně i o tom, že důvody tohoto útlu jsou nerozhodné (odst. 27 a 33 napadeného rozhodnutí). Pokles prodejů byl logickým důsledkem přechodné neochoty stabilních odběratelů odebírat od žalobkyně zboží z důvodu, že i jich se při prověřování jejich obchodních transakcí dotkla obtěžující kontrolní činnost správce daně (prověřování písemností, fyzické šetření v dílnách a skladech), kterou žalovaný bagatelizuje. V důsledku poklesu prodejů poklesly tržby a tím i cash-flow byla žalobkyně nucena mj. propustit zaměstnance z provozovny ve Š. a prodat vozidla, jimiž vozila náhradní díly na Slovensko, tj. prodat majetek, který negeneroval zisk, nešlo tedy o úmyslné vyvážení majetku. V podání ze dne 10. 12. 2019 nicméně žalobkyně uvedla, že po skončení kontroly již začali odběratelé znovu zboží objednávat, což také doložila, žalovaný však o těchto objednávkách nemístně spekuluje. Nemístně také poukazuje na čerpání nadměrných odpočtů DPH žalobkyní, ačkoli jde o logický důsledek fungování systému DPH v rámci EU, prodává-li žalobkyně zboží do zemí EU (což správce daně v rámci daňové kontroly nezpochybnil) a nakupuje v ČR;
 - žalovaný v rozporu s judikaturou (rozsudky NSS ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-112 a ze dne 12. 9. 2018, č. j. 5 Afs 321/2017-29) odmítl přihlédnout k historii podnikání žalobkyně, jejímu dlouhodobému přístupu k plnění daňových a jiných veřejnoprávních povinností, či její součinnosti se správcem daně nejen v průběhu kontrolních postupů;
 - tvrzení žalovaného, že žalobkyně nebude mít čím ručit za případný úvěr bylo nepřezkoumatelné, žalobkyně byla před vydáním zajišťovacích příkazů schopna úvěr získat, následně však správce daně provedl exekuci příkázáním pohledávky z účtu, v důsledku čehož Komerční banka účty žalobkyni zrušila. Problém žalobkyně získat úvěr v budoucnu tak způsobil správce daně přistoupením k exekuci, což nelze klást žalobkyni k tíži;
- c) *správce daně byl po vydání zajišťovacích příkazů pasivní a nepostupoval podle § 168 odst. 3 d. ř.;*

- d) správce daně zatížil zajišťovací příkazy vadou nepřezkoumatelnosti tím, že *i přes zřízení zástavního práva k majetku žalobkyně* (v hodnotě převyšující celkovou zajišťovanou částku) *vydal exekuční příkazy*, což je v rozporu s čl. VI. Metodického pokynu.
3. Žalovaný požadoval, aby soud žalobu zamítl. Poukázal na shodnost žalobních bodů s odvolacími námitkami a odkázal tak na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že v případě zajištění daně již stanovené odpadá povinnost správce daně vypořádat se s otázkou existence přiměřené pravděpodobnosti stanovení daně. Výtky vůči závěru o budoucí nedobytnosti daně označil za neoprávněné. Žalovaný uvedl, že z důvodu pochybností, zda zboží uvedené na daňových dokladech žalobkyně skutečně přijala, byly v daňové kontrole vyžádány skladové karty zásob zboží. Skladové evidence za rok 2014-2017 doložené až k vyjádření ke kontrolním zjištěním správce daně neosvědčil z důvodů podrobně uvedených ve zprávě o daňové kontrole. S ohledem na zjištění o utlumování podnikatelské činnosti, vyvádění majetku atd. by dle žalovaného nemohlo ničeho změnit ani navrhované místní šetření, neboť i kdyby žalobkyně skutečně disponovala zásobami v hodnotě převyšující zajištěnou daňovou povinnost, nevylučovalo by to odůvodněné obavy o dobytost daně či o obtíže s jejím vybráním, a to s ohledem na nestálost a snadnou přemístitelnost takového majetku. Žalobkyni dle žalovaného s ohledem na zjištění správce daně nelze označit za finančně stabilizovanou osobu. Příčinnou souvislost utlumování ekonomické činnosti s probíhající daňovou kontrolou u jejich odběratelů žalobkyně neprokázala. Pochybnosti žalovaného o nových objednávkách a o tom, že s ohledem na jejich nepatrný objem by ani jejich realizací nedošlo k zásadnímu oživení její ekonomické situace, žalobkyně nevyvrátila. Dále namítl, že výhrady žalobkyně k postupu správce daně po vydání zajišťovacích příkazů nemají místo při posuzování zákonnosti jejich vydání a že nepřezkoumatelnost zajišťovacích příkazů může sotva způsobit vydání příkazů exekučních.
4. V replice ze dne 15. 6. 2020 žalobkyně opakovaně zdůraznila, že svou podnikatelskou činnost neutlumuje, nýbrž se snaží ekonomicky přežít, když jí správce daně nevyplatil nadměrné odpočty DPH a má narušené cash-flow. Kontokorent si zřídila z důvodu, aby mohla dále podnikat a mimo to si ještě půjčila peníze od společníka a bývalého jednatele. Správce daně, popř. žalovaný měli dle žalobkyně po návrhu na zřízení zástavního práva provést místní šetření pro zjištění hodnoty stavu skladu, tj. postupovat dle § 168 odst. 3 d. ř. Měl-li správce daně nové informace o hodnotě majetku žalobkyně a tyto neproověřil, zkrátil ji na právech.
5. V doplnění žaloby ze dne 20. 7. 2020 žalobkyně odkázala na reportáž uveřejněnou na stránkách www.seznamzpravy.cz, podle které jsou finanční úřady hodnoceny podle plnění povinných „kvót“ počtu vydaných zajišťovacích příkazů, dražeb atd. Dále uvedla, že se sama snaží i přes nouzový stav spojený s pandemií řešit svou situaci a plnit si své závazky, zatímco správce daně nebyl schopen ani řádně zadat podmínky plnění zástavního práva a žalobkyně se jejich nastavení musela aktivně domáhat.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Podle § 167 odst. 1 d. ř. může správce daně vydat zajišťovací příkaz, *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v*

době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi.

8. Úvaha ohledně v budoucnu očekávaného stanovení daně musí být v zajišťovacím příkazu přezkoumatelným způsobem vyjádřena pouze tehdy, je-li zajišťovací příkaz prvním rozhodnutím, jímž správce daně dává najevo, že daňovému subjektu stanoví daň. V posuzované věci však byly zajišťovací příkazy vydány až po dodatečných platebních výměrech na DPH, která byla předmětem zajištění. Za takové procesní situace žalovaný zcela správně v odst. 14 a 15 a 20 a 21 napadeného rozhodnutí dovodil, že zdůvodňovat pravděpodobnost budoucího stanovení daně není namístě, neboť daň již stanovena byla, tj. její stanovení bylo v době vydání zajišťovacích příkazů jisté, a tudíž postačí odkaz na rozhodnutí, kterým byla daň doměřena. Správnost tohoto postupu podpořil žalovaný i odkazem na žalobkyní namítaný Metodický pokyn. Žalobou napadenému rozhodnutí tudíž nelze v tomto ohledu ničeho vytknout. Na uvedeném pak nic nemění ani skutečnost, že předmětné dodatečné platební výměry nebyly v době vydání zajišťovacích příkazů pravomocné a byly napadeny odvoláním, neboť doměřovací řízení skončilo vydáním rozhodnutí o stanovení daně a zajišťovací příkazy byly vydány právě na základě této skutečnosti (shodně viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2020, č. j. 6 Afs 125/2020-38). Ostatně žalobkyní připomínaný rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015 – 104 dokonce počítá i s tím, že dodatečný platební výměr na daň zajištěnou zajišťovacím příkazem, je později zrušen, avšak zajišťovací příkaz přesto v soudním přezkumu jako zákonný ob stojí. V nyní posuzovaném případě byly veškeré skutečnosti, které správce daně vedly k doměření DPH žalobkyni, popsány v dodatečných platebních výměrech, tudíž nebylo povinností správce daně zopakovat zdůvodnění doměření daně i v zajišťovacích příkazech.
9. Správce daně se tudíž v předmětných zajišťovacích příkazech důvodně soustředil na zdůvodnění existence obavy, že stanovená daň *bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi* ve smyslu citovaného § 167 odst. 1 d. ř. Jak již přiléhavě citoval z rozsudku NSS ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31 v odst. 9 napadeného rozhodnutí žalovaný, musí být tato obava „založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelové kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. [...] zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu“.
10. V posuzovaném případě správce daně založil obavu o budoucí dobytnost doměřené daně ve výši přesahující 2,5 mil. Kč na zjištěných, že žalobkyně nevlastní žádný nemovitý majetek, jejím movitým majetkem větší hodnoty je jen osobní vozidlo v prodejní ceně cca 125 000 Kč, přičemž další dvě osobní vozidla v průběhu daňové kontroly prodala, a dále eviduje ve svém majetku otočný stojan motoru v zůstatkové ceně 26 880 Kč (o jehož dodání však vznikly správci daně pochybnosti, které žalobkyně nevyvrátila), a dále obchodní podíl v předlužené společnosti, na bankovním účtu v CZK má žalobkyně dlouhodobě záporný zůstatek (k 31. 10. 2019 ve výši -507 812,13 Kč) a ani na účtu v EUR

nekumuluje peněžité prostředky na úhradu daňových povinností (k 31. 10. 2019 zůstatek 21,96 EUR), nýbrž došlé finanční prostředky bezprostředně po připsání převádí na jiný účet nebo je v hotovosti vybírá R. S., čerpá kontokorentní úvěr, dále že u žalobkyně došlo po roce 2015 k meziročnímu poklesu uskutečněných plnění a poklesu čistého obrátu, byla u ní zjištěna nízká ziskovost, od roku 2017 pokles vlastního kapitálu, snížení závazků, a rovněž žalobkyně nemá větší počet stálých zaměstnanců.

11. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že správce daně poměry žalobkyně zevrubně a pečlivě analyzoval a že uvedené okolnosti skutečně nasvědčují tomu, že by v budoucnu mohl být výběr daně doměřené žalobkyni ohrožen. Prokázané utlumování ekonomické činnosti a vyvádění majetku jsou silnými indiciemi, které ve smyslu výše citované judikatury vyvolávají obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Stejně tak krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že tato skutková zjištění a na jejich základě učiněné skutkové závěry žalobkyně nijak nevyvrátila, a tudíž bylo vydání zajišťovacích příkazů opodstatněné.
12. Stran námitek vůči nezhodnocení hodnoty zásob a způsobu inventarizace krajský soud odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí. Žalobkyně totiž ani v žalobě (stejně jako v odvolání) nevysvětlila, jakým způsobem vyčíslila prodejní ceny jednotlivých položek ve své inventarizaci, a tudíž byly zcela oprávněné pochybnosti o reálnosti takto stanovených cen a tudíž i tom, zda a kdy by byla žalobkyně schopna uspokojit prodejem svých zásob zajištěnou daňovou povinností. Žalobkyně dle názoru sodu záměrně opomíjí skutečnost, že v souvislosti s jí tvrzenou hodnotou zásob v prodejních cenách a vedením skladové evidence vznikly v průběhu daňové kontroly pochybnosti o tom, zda zboží uváděné na přijatých daňových dokladech skutečně přijala, a proto správce daně požadoval doložení řádně vedených skladových karet zásob zboží, přičemž jejich věrohodnost následně rozporoval. Žalovanému lze rovněž přisvědčit, že považovala-li žalobkyně za potřebné či nutné prokázat strukturu svých oběžných aktiv úplnou rozvahou k 31. 12. 2018, mohla tak učinit a k odvolání tuto rozvahu předložit.
13. Krajský soud rovněž souhlasí s žalovaným, že vzhledem k dalším zjištěným skutečnostem o útlumu podnikatelské činnosti, vyvádění majetku a existenci toliko majetku snadno převoditelného (byť případně mezi osobami disponujícími zvláštním povolením), by navrhované místní šetření nic na závěru o splnění podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů nezměnilo. Lichá je též argumentace rozsudkem NSS sp. zn. 5 Afs 321/2017, který řešil především předpoklad budoucí nedobytnosti daně v kontextu okamžité vykonatelnosti, neboť v posuzované věci tato stanovena nebyla. Souvislost poklesu podnikatelské činnosti s prověřováním odběratelů žalobkyně neprokázala a veškeré jí uvedené skutečnosti zůstaly v rovině tvrzení.
14. Krajský soud též bez výhrad aprobuje i hodnocení zjištění o stavu bankovních účtů a existence kontokorentního úvěru a i v této souvislosti plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť úvahy žalovaného jsou komplexní a vycházejí z hodnocení jednotlivých zjištění ve vzájemných souvislostech. Ani hodnocení vlivu nových objednávek na poměry žalobkyně ze strany žalovaného nepovažuje krajský soud za spekulativní, naopak námitka žalobkyně je zcela obecná a srozumitelně vyjádřené pochybnosti žalovaného nijak nevyvrací. Lze tedy shrnout, že správce daně i žalovaný provedli dostatečnou analýzu aktuální situace žalobkyně i případného budoucího vývoje její majetkové situace.

15. Krajský soud se dále zcela ztotožňuje s žalovaným v tom, že žalobkyní tvrzená absence postupu správce daně dle § 168 odst. 3 d. ř. nemůže mít žádný vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti samotným zajišťovacím příkazům. Podle § 168 odst. 3 d. ř. platí, že *pominou-li před pravomocným stanovením daně nebo před dnem její splatnosti důvody, pro které bylo zajištění daně uplatněno, správce daně bezodkladně rozhodne o ukončení účinnosti zajišťovacího příkazu. Zjistí-li správce daně před pravomocným stanovením daně nebo před dnem její splatnosti důvody pro snížení původní výše zajištění, rozhodne o změně zajištěné částky rozhodnutím, které mění částku uvedenou v zajišťovacím příkazu a současně ukončí v rozsahu změny účinnost příkazu původního*. Předmětné ustanovení tedy ukládá povinnost soustavného prověřování situace správci daně, který, vyjdou-li najevo důvody, pro které již není třeba zajištění v původní výši, původní zajišťovací příkaz změni (zajištěnou úhradu sníží či zvýší). Nevyužití tohoto postupu však nelze vytýkat žalovanému, který při přezkumu odvoláním napadených zajišťovacích příkazů postupuje dle příslušných ustanovení pro odvolací řízení. Žalovaný sice o odvolání rozhoduje podle skutkového a právního stavu existujícího ke dni vydání jeho rozhodnutí, tudíž je povinen přihlédnout k případné změně, k níž dojde od doby vydání rozhodnutí správce daně, žalobkyně však žádnou relevantní změnu skutkového stavu netvrdila ani nedoložila. Provedení místního šetření za účelem zjištění stavu a hodnoty zásob žalobkyně v odvolání nenavrhovala, toliko vytýkala jeho neprovedení správcem daně. Žalovaný proto v odst. 27 a 28 napadeného rozhodnutí pouze aproboval postup správce daně, tj. souhlasil s důvody, pro které správce daně k místnímu šetření nepřistoupil, čímž implicitně vysvětlil, proč ani sám k provedení navrhovaného místního šetření nepřistoupil. K namítanému dotčení žalobkyně na jejích právech ze strany žalovaného ani správce daně tudíž nedošlo.
16. Zcela lichý je pak poslední žalobní bod, neboť případné vady exekučních příkazů nelze zohlednit v rámci přezkumu zákonnosti příkazů zajišťovacích a stejně jako žalovanému ani krajskému soudu není zřejmé, jak by vady exekučních příkazů mohly vyvolat nepřezkoumatelnost zajišťovacích příkazů, které jejich vydání časově předcházely.
17. Odkaz na reportáž o povinných počtech zajišťovacích příkazů žalobkyně v doplnění žaloby nespojila s žádným původním ani novým žalobním bodem, tudíž se jím krajský soud nezabýval. Stejně tak se soud nezabýval ani v doplnění žaloby vytýkanými vadami podmínek plnění zástavního práva, neboť se jedná o námitky směřující proti jinému, než žalobou napadenému rozhodnutí.
18. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 4. března 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu